

Arrest

**nr. 75 405 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 mei 2011 tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster verklaart gehuwd te zijn en legt als bewijs hiervan een attest voor waaruit een huwelijk op 11 april 2009 blijkt.

1.2. Op 17 augustus 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Deze beslissing wordt verzoekster op 6 oktober 2009 ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 november 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag. Deze beslissing wordt haar, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 8 januari 2011.

1.4. Tegen die beslissing diende verzoekster op 1 februari 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 25 maart 2011 het beroep bij arrest nr. 58.552.

1.5. Op 28 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag gezinshereniging in bij toepassing van de artikelen 10bis en 12bis van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 18 mei 2011 werd de aanvraag tot regularisatie van het verblijf onontvankelijk bevonden. Dit is de bestreden beslissing.

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN DE AANVRAAG TOT VERBLIJF;

In toepassing van het artikelen 10bis, 10ter en 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is de aanvraag ONONTVANKELIJK.

MOTIVERING:

Betrokkene verwijst in haar aanvraag naar art. 10bis, 12bis §1 lid 2,3. In deze aanvraag werd niet verwezen naar de juiste artikels. Nochtans diende zij in het verleden een aanvraag in met de verwijzing naar de juiste artikels, welke geweigerd werd.*

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motieven die betrokkene inroept, te weten:

Het feit dat betrokkene op 11.04.2009 gehuwd is met de heer [A.A.O.], van Iraakse nationaliteit, die in het bezit is van een A-kaart onder het statuut van subsidiaire bescherming op basis van de oorlog in Irak, dat uit dit huwelijk op 01.08.2010 een kindje geboren werd, dat gezien de man van betrokkene en het kind de Iraakse nationaliteit hebben, dat uit een attest van het Marokkaanse consulaat in Brussel dat de Iraakse onderdanen niet naar Marokko kunnen trekken zonder visum, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen.

Niets weerhoudt betrokkene alleen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar via reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene zou slechts een beperkte tijd van haar echtgenoot en kind gescheiden zijn wanneer zij haar machtiging in het buitenland dient te halen. Dit houdt geen schending in van de echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare en ernstige schade in.

De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen is niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van familiale relaties maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het feit dat de echtgenoot subsidiaire bescherming geniet op basis van de oorlogssituatie in Irak verhindert hem niet om betrokkene samen met het zoontje naar Marokko te vergezellen. Hij dient daarvoor zoals aangegeven een visum te bekomen, doch dit kan niet als een uitzonderlijke omstandigheid beschouwd worden.

Het feit dat mevrouw naar Marokko zou moeten reizen om aldaar 5 maanden op een visum te wachten onredelijk zou zijn, verantwoordt eveneens niet dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Regelmatig zijn Marokkaanse onderdanen die een aanvraag indienen en ook zij worden geconfronteerd met dezelfde wachttijden. Dit kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid voor betrokkene, terwijl dit niet zo is voor andere Marokkaanse onderdanen.

Trouwens betrokkene kwam op 24.05.2008 naar België met een toeristenvisum, dit terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Haar legaal verblijf was slechts geldig tot 22.08.2008. Betrokkene verkoos echter illegaal op het grondgebied te verlaten. Pas op 23.12.2008 bood zij zich een 1ste maal aan op het gemeentebestuur om zich in regel te stellen.

Betrokkene vroeg op 06.08.2009 voor de 1ste maal een aanvraag in tot regularisatie van het verblijf op basis van art. 10bis, 10ter en 9bis van de vreemdelingenwet. Op 17.08.2009 werd deze aanvraag geweigerd met een bevel, haar betekend op 06.10.2009. Op 13.11.2009 deed zij een aanvraag op basis van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Deze werd haar eveneens geweigerd op 29.11.2009 en haar ter

kennis gebracht op 08.01.2011 met een bevel. De aanvraag dd. 28.03.2011 wordt tevens opnieuw geweigerd. Het steeds opnieuw indienen van een nieuwe procedure zorgt voor het rekken van het verblijf van betrokkene.

Aldus is betrokkene in gebreke gebleven om de nodige documenten voor lang verblijf aan te vragen via de geëigende weg, namelijk de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Van zodra zij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw te verenigen met haar partner en kind.

Tot slot wordt aangegeven dat volgende stukken voorgelegd werden ; een attest waaruit blijkt dat mevrouw aangesloten is bij een ziekenfonds, een medisch attest, een gelegaliseerde strafregister, een huurcontract en een voldoende huisvestingsattest. Deze stukken vormen eveneens geen uitzonderlijke omstandigheid.

Ten slotte is het dossier niet volledig: het geregistreerd huurcontract ontbreekt. Verder dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel, haar betekend op 08.01.2011.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, meer in het bijzonder is er wel sprake van een uitzonderlijke omstandigheid waarom verzoekster de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure. Volgens verweerster zouden de door verzoekster aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheden vormen welke het voor verzoekster onmogelijk maken om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure, te weten via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of het oponthoud in het buitenland; Verzoekster is getrouwd met de Heer [A.A.O.], welke van Irakese nationaliteit is, doch welke in het kader van de aan hem toegekende subsidiaire bescherming een volledig legaal verblijf in België heeft; Uit de relatie van verzoekster met haar echtgenoot is intussen ook een gemeenschappelijk kind geboren, en dit op 1 augustus 2010; Er moet dus ook onmiddellijk worden vastgesteld dat het kindje op het ogenblik van de aanvraag van verzoekster amper 8 maanden oud was, en er dus niet van uitgegaan kan worden dat het kind al een verre reis naar het thuisland van verzoekster zou ondernemen, teneinde de initiële aanvraag te laten gebeuren via de bevoegde diplomatieke post; Onmiddellijk wordt hier al een duidelijke bijzondere omstandigheid aangewezen; Ondanks deze duidelijke, bewezen en niet betwiste elementen, is verweerster niettemin van oordeel dat zulks verzoekster niet zou kunnen weerhouden om alleen naar haar thuisland terug te reizen; Verweerster haalt in dit kader in de bestreden beslissing zelf aan dat verzoekster in haar thuisland minstens vijf maanden zou moeten wachten vooraleer haar een visum zou overhandigd worden, doch deze lange wachttijd zou volgens verweerster evenmin enig bezwaar kunnen opleveren; Met andere woorden stelt verweerster dat het feit dat verzoekster haar acht maanden oude baby gedurende minstens een halfjaar alleen met de vader moet achterlaten, geen bijzondere omstandigheid uitmaakt welke de uitzonderingsregeling, zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van toepassing zou kunnen maken;”

2.1.2. Verzoekster geeft in het middel exact dezelfde motivering weer als in haar aanvraag. Verzoekster voegt niets toe bij haar verzoekschrift en slaagt er niet in de motivering zoals voorzien in de beslissing te weerleggen. De beslissing antwoordt op alle elementen die door verzoekster in haar aanvraag werden aangehaald. Verzoekster doet geen enkele poging bovenvermelde motivering te weerleggen. Ze toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze besluit dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen een aanvraag in te dienen in haar land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat er een verkeerde invulling gegeven werd aan het begrip buitengewone omstandigheden en dat artikel 9bis van de vreemdelingen geschonden werd. Immers, verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat ze niet kan terugkeren naar het land van herkomst, evenmin dat haar man en kind haar kunnen volgen of dat het bijzonder moeilijk is om haar kind mee te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 van het E.V.R.M, beschermt het recht van de eerbiediging op een familie -en gezinsleven; Dit recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door

alle personen die een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling die legaal in het land verblijft; Dat het in huidig geval het bestaan van het (feitelijke) gezin niet in twijfel kan worden getrokken, blijkt duidelijk uit de huwelijks- en samenwoningband tussen verzoekster en haar echtgenoot, alsook, en nog overtuigender, doch het bestaan van een zeer jong gemeenschappelijk kind; Het is bovendien ook duidelijk dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk is, om het bestaande gezinsleven verder te zetten in het thuisland van verzoekster; Zo is er ten eerste het feit dat de echtgenoot van verzoekster zijn eigen land al is dienen te ontvluchten, en deze omwille van het vastgestelde bestaan van een reëel risico op de aantasting van de fysieke integriteit het subsidiaire beschermingsstatuut in België heeft verkregen; Er kan onmogelijk van de echtgenoot van verzoekster verwacht worden dat hij deze verworven zekerheid op een vredig bestaan, en de mogelijkheid tot de realisatie van een nieuw leven zou weggooien om in het thuisland van verzoekster alle opnieuw, met de nodige onzekerheid, op te starten; Het is in dit kader zeker niet redelijk verantwoord om te verwachten van het gezin van verzoekster om naar het buitenland te verhuizen; Deze duidelijke afwezigheid van enige redelijke verantwoording komt nog duidelijker tot uiting door het feit dat verzoekster een jonge moeder is van een in België geboren baby; Voor zover één en ander al fysiek en medisch verantwoord zou zijn, is het zeker niet redelijkerwijze te verklaren dat het gezin van verzoekster in deze toestand naar het buitenland zou moeten verhuizen; Het is dan ook duidelijk dat verweerder, door de aanvraag van verzoekster af te wijzen, duidelijk artikel 8 van het E.V.R.M. schendt; Het ingeroepen middel is bijgevolg gegrond, en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd, minstens te worden geschorst;"

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij gehuwd is met een in België verblijvende vreemdeling met wie zij een kind heeft en dat het onmogelijk is om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is met een legaal in België verblijvende vreemdeling. Dit gegeven wordt door de verwerende partij niet betwist. In casu kan aangenomen worden dat verzoekster een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

Aangezien het in casu een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Betreffende de positieve verplichting.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden

aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich verder tot blote beweringen dat het onmogelijk is om het gezinsleven verder te zetten in het buitenland. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat haar beweringen dienaangaande kan staven. Verzoekster toont in casu niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch een schending van artikel 8 EVRM ligt voor.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC